

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות יב.

עין משפט נר מצוה

למ א מיי פ"ד מהל' פסולי מוקדשין הלכה 3:
 מ ב מיי פ"ה מהל' שבועות יו"כ הל' טו:
 מא ג מיי פ"ד מהל' פסולי מוקדשין הלכה 3:
 מ ב ד מיי פ"ד מהל' טו:
 מג ה מיי פ"ד מהל' שקלים הלכה ט ופ"ב הלכה ג:

מוסף רש"י

פר ושעיר של יו"כ. סזן טטאות הפנימיות (לע"ל א.). והפריש אחרים תחתיהם. ותמכרו בן ואחר קן מאלו האזורים (הוריות ג.) וכן שעיר ע"ז. צבור שחטפו בע"ז בטרלות 37. מביאין פר לעולה ושעיר למטאת, כדכתיב בפרשת שלח ק' ואותו שער מתן דמו על הפרכות ועל מונח הבהב, כדלמך מנחם שבק"ט צ"ש (שם). אחרים תחתיהן. ומאלו הכלשונים (יומא סה.). כולן ימותו. ללא דמו לשעיר הגולס דמן בהו תמתיקין לא קריבו בתכלה וקריבו ברגל אחר, אבל אלו אינן ראוין עד יום הכפורים לשנה הבאה וכבר עברה לה שנה והיו לה מטרומה ישנה והלבן ימותו כדין מטאת שפכרו כעליה. שנהלש למטה מקיילי ממש מטאות ממות וזו אחת מתן (לע"ל א.). לנדבה. לקין המונח והיא קריה נדבת צבור ובלה מן המטרומה של כל הנושעת האמורות בכל מקום (יומא ג.). שאין הטאת צבור מזה. וזו גמירי משם טטאות ממות בידיד גמירי (שם). ר' אליעזר אומר ימות. כל צדדי של ר"א היה עושה אשם כחטאת כלל דבר שנאמר (ויקרא ו) חטאת כחשם. וכן גבי שונת דמה לפנים משכמת זכמים (י' פסחים עג.).

שאני קטורת דלית ליה תקנתא ברעיה. תימה דה"ל למינקט תקנתא דתמידים וה"ל דלית להו תקנתא בקין למנצח שתקנה זו עושין בממדין כדלמך בסמוך ו"ל דרבותא נקט דלפני תקנה מועטת כזו אין בקטורת ואל"ל לעיל (דף י') דפרין רבה לרב חסדא ממתני דמותר הקטורת

אמאי לא משני הכי ויש לומר משום דרב חסדא אית ליה שאין לב צית דין מתנה בשום מקום להפקיע קדושת הגוף: **ובמאי** דר' יהודה היא. תימה כי אמאי נמי כר' יהודה מני למימר שאני טטאת צבור דלית להו תקנתא ברעיה דהא ר' יהודה אמר לעיל כולם ימותו ומינה עדיפא מינה קאמר דלמלא ר"מ היא ואלפי בהגן חילונים דשכימי לית ליה לב 37 ד מתנה עליהן:

מקיצין בהן את המזבח. תימה דצפרק המזבה (מנחות עט: ושם) משמע דאלו לרעיה דלמך ומי אית ליה לר"ש לב 37 ד מתנה עליהן והא א"ר אידו צר אצין א"ר יוחנן תמידין שלא הוצרכו לצבור לדברי ר"ש אין נפדין תמימים ומשני שאני התם דלית להם תקנה ברעיה ו"ל דהתם משום טטאות משני הכי דעיקר מילתא דר' יוחנן משום דלייק ממתני דלית ליה לר"ש לב 37 ד מתנה אע"ג דא"ר יוחנן גמיר לה היינו לדרבנן נפדין תמימים אבל לדברי ר"ש ממתני דייק וכן משמע מדנקט לר"ש ולא קאמר ר"ש אומר ואגב דנקט לדברי ר"ש נקט נמי לדברי חכמים ואם תאמר וממתני היכי מני דייק דלמלא הא דלא אהדר להו ר"ש לב 37 ד מתנה עליהן משום דלא אצטרין ו"ל כיון דגמיר ר' יוחנן לדרבנן אית להו לב 37 ד לאו דשמעני לר"ש דלית ליה לא הוה להו לאקשויי לר"ש היאך הן קריבין:

אשם שמתו בעליו כו' א"א ש"מ גזירה א"אחר כפרה אטו לפני כפרה. משמע דלאחר כפרה אפילו קודם ניתוק שרי מדאורייתא מדלא קאמר גזירה אחר ניתוק אטו קודם ניתוק משמע דליכא איסור אלף קודם כפרה והא דלמך בכל דוכתא (ד) דהלכתא גמירי לה דכל שזחטאת מתה צאשם רעיה דרעיה דרבנן היא והלכתא לא גמירי אלף כל שזחטאת מתה צאשם קרב עולה והש"ס דנקט רעיה לפי שמתו אותה חכמים והעמידוה בה ואינה אלף מדרבנן כדמשמע הכא והכי נמי מוכח בצפסחים בסוף פרק אלו דברים (עג. ושם) דלמך רב הוגא א"ר אשם שניתק לרעיה ושחטו סתם כשר לעולה אלמלא לא צעי עקירה אי הכי כי לא ניתק נמי פ"י בשלמא אי צעי עקירה כו' מש"ה צעי ניתוק דעבוד רבנן היכרא דע"י קן יסור לעוקרו אבל כיון דלא צעי עקירה לא ניתק נמי ומשני גזירה לאחר כפרה אטו לפני כפרה ותימה דצפ"ק דזבחים (דף ה: ושם) וצפ"ק דמנחות (דף ד. ושם) אמר רב הוגא אשם שניתק לרעיה כו' ניתק אין לא מאי טעמא אמר קרא הוא צהיייתו היא ופירש צקונטרס צהיייתו היא עד שניתק וע"כ דרשה גמורה היא דקאמר התם אלף הוא למת לי ואר"ת דל"ג התם ניתק אין לא ניתק לא ובתמורה פרק אלו קדשים (דף יט. ושם) אינו בשום ספרי ואלפיו גרם ליה לא קאי דרשה דקרא לפרש טעמא דלא ניתק לא אלף אחר לפרש מאי טעמא כשר כשחטו סתם צלא עקירה אמר קרא הוא צהיייתו היא כלומר

אלף רבנן דאמרו לו. צמתני והכי אמרי ליה הואיל ואין כפרתן שיה וליה לך לב 37 ד מתנה שאם אצד צוה יקריב ליה לכפרה אחרת היאך הן קריבין: **ממאי** דר' יהודה. קאמר ליה דלית ליה נמי אין כפרתן שיה כר"ש ומשום לב 37 ד מתנה הוא דקא מומיב ליה והכי קאמר ליה בשלמא כו': **דלמא** ר"מ. קאמר לה דלית ליה כפרתן שיה והכי קאמר ליה כו': **מאי** עבדי להו. לתמידין שלא הוצרכו לצבור: **מקיצין** בהן את המזבח. כשהמונח צטל מקריבין אותו עולה לנדבת צבור כדשמעין ליה לר"ש דלמך צמתני ו' גבי שעיר שלא קרב צוה יקרב צוה משום טעמא דכולן צאין לכפר על טומאת מקדש וקדשיו. אלמלא אפ"ג דלאו היינו דההיא כפרה גופה כיון דשייכא במקצתה קרב לה ה"נ אלו שזוקמו לצורך תמידין ולא הוצרכו יקרבו לקין המונח שהרי לשם עולה הופרשו וקין נמי עולה הוא. ולקמן (ע"ב) מפרש מהו לשון קין: **מודה** ר"ש צעירי הטטאות. שנקטו מתרומת הלשכה של שנה זו וניתומתו כגון שעיר של ר"ח ארז שאצד ונמלא צניסן שאינו ראוי ליקרב עוד לחובת צבור והכי הוא לקין המונח מודה הוא שאין מקיצין בגופו ליקרב הוא עולה אלף צדמיו שרעה ולכשיזום יקחו צדמיו עולה לקין המונח: **הסם**. הוא גבי תמידים שלא הוצרכו קאמר ר"ש דמקיצים בגופו דמעיקרא לשם עולה נלקחו והשתא נמי לעולה קרבי: **אל** הכא גזירה לאחר כפרה אטו קודם כפרה. אי מנכרת טטאת צבור ליקרב עולה לאחר שנתכפרו צבור צאחר וניתן זה לקין המונח אתי לאכשורי נמי לעולה קודם כפרה שסתמו לשם עולה עומד: **אף** אן נמי טנינא. לר"ש דאין מקיצים בגופי טטאות שניתומתו ואף שמקיצין צדמיהן: **והשני ירעה**. צמתני יומא (דף טג.) גבי שני שעירי יו"כ שמת המשתלח והוצרכו להביא שני שעירים אחרים ולהגריל עליהם וישתלח האחד ונמלא שנים לשם אחד מווג. ראשון ואחד מווג שני אחד יקרב לשעיר הנעשה צפנים והשני ירעה ויפלו דמיו

לנדבה שאין טטאת צבור מתה ומאן שמעת ליה דלמך אין טטאת צבור מתה ר"ש (לע"ל א:) וקאמר ירעה ולא קאמר יקרב לנדבה. וכל יפלו לנדבה דקאמר ר"ש בכל דוכתא לקין המונח הוא: **אשם שמתו צעניו** או שנתכפרו. צאחר דאלו צחטאת כי האי גוונא מתה צאשם רועה דהכי גמירין בהלכתא (תמורה יט.) כל שזחטאת מתה צאשם רועה וכל הרועין דמיהן נופלים לנדבה שכן מדרשו של יהודע הכהן צמס' תמורה (דף טג. א.): **ר"א אומר ימות**. ר"א אית ליה אשם כחטאת לכל דבר אף שאם שחטו שלא לשמו פסול צפ"ק דזבחים (דף טג.) וכן לענין שאם נכנס דמו להיכל פסול גשם פ"א: **רבי יהושע אומר יציא צדמיו עולה**. בעל האשם יציא צדמיו עולה. והסם (תמורה כ:) מפרש והלא אף נדבה עולה היא מה בין צדמי עולה ופושע לזברי חכמים אלף צומן שהיא צאה נדבת יחיד סומך עליה ושוחטה ונסכיה קרבין משלו וצומן שהיא צאה נדבת צבור אינו סומך עליה (ב) ונסכיה קרבין משל צבור: **תינא** נמי הכי. כדלמך לעיל מותרות לר"ש מקיצין בהן את המונח:

מה הן מביאין מן המותרות. של צבור שנתומתו משנה לשנה:

קין

צאזתה הייתה שסופה להיות דהיינו עולה דהכי גמירי שקרב עולה צאזתה הייה היא ממחלה צלא עקירה ואף על גב דקרא קאי ממפריסי הפרסה (א) ה' טטאות המתות וגמר מהתם מה התם צמיתה אף על גב דהתם הלכתא היא: **ר' נחמיה** אשם כו' נראה דמיתה דגורין אטו קודם כפרה מדלא קאמר נמי מביאין מן המותרות ואשם מייירי ולא צמותר עולה דסתם מותר צבחים ובתמורה צחטאת ואשם מייירי:

קין

(א) צמ. וע"ז (ג) לעיל א. (ב) ו"ש (ט.) (ג) וימא סב. תמורה כב. כג. (ד) תמורה כ: (ה) צפסחים עג. (ו) צמורה (ז) איתא ר' אלעזר (ח) הוא גופיה וע"ז (ט) לעיל ב. (י) נזיר כה: תמורה יט. (יא) ואלו לפניו איתא.

הגהות הב"ח

(א) ר"ש ד"ה רבי כו' ע"ה ושוחטה ונסכיה: (ב) ר"ח ד"ה אשם וכו' הפרסה פ"ה הטטאות:

רבינו חננאל

ור' יוחנן האי גמרא גמיר לה. ור' שמעון הני תמידין שלא הוצרכו לצבור מקיצין בהו למנצח כלומר מקריבין אותן שלא לשום תמידין. אלא כמו מיני מנדים שאינן מעיקר הסעודה כך ענין קיץ המזבח. והני מילי תמידין דמעיקרא עולות נינהו. והשתא נמי מקריבין אותן עולות לקיץ למנצח כמו דורין ולא כמו חובה (אלא) [אבל] כגון שעירי חטאת שנשתיירו וכיוצא בהן אין מקיצין בגופן לשום עולה. דהיישקן לאחר כפרה אע"ג דפקעה מהן קדושה לאחר כפרה אטו לפני כפרה אלא מקיצין בדמיהן: אמר רבא אף אן נמי תנינא והשני ירעה עד שיסתובב וימכר. ואמאי קרב הוא גזירה עולת נדבה. לאו ש"מ גזירה אלא כפרה אטו לפני כפרה. תניא נמי הכי מה מביאין מן המותרות.